

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra FRA DEN GAMLE FABRIK

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II*, 1905-, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsøe02-shoot-idm140504745804000/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II

umaadelig Latter, og da jeg til Gengæld brast i Taarer ved Mindet om mit tabte Barndoms hjem og mine tabte kære, lod den unge Herre mig gaa hen i en Krog — for at jeg kunde skamme mig. Saaledes blev det ved, indtil Befrielsens Time slog — Drenge kender ikke til Barmhjertighed. Stille og forgrædt vandrede jeg hjem ad Krystalgade, langt bag efter alle de andre; jeg syntes, at jeg var saa forladt og ulykkelig, at jeg maatte dø. Da jeg kom til Rundetaarn, saa jeg Johanna. Hun stod med sin Moder og købte Honningkager hos Brødkonen i Porten. Jeg skottede hen til hende; hvor saa hun dejlig ud i sin lysblaa Pels og med den lille, musegraa Muffe i Haanden! De gule Lokker hang helt ned over Skuldrene, de mørkebrune Øjne stirrede paa mig, halv glade, halv undselige — Roserne paa Kinderne blev dobbelt røde derved. Jeg vilde liste mig forbi stille og forknyt, skønt mit Hjerte brændte af Længsel, men hun traadte ud paa Fortøvet og rakte mig Haanden. Jeg blev ganske forlegen; thi nu saa jeg, at hun var et helt Hoved højere end jeg.

„Hvorfor er du ikke mere i Vinduet?“ spurgte hun.

„Jeg tør ikke for Onkel; han har forbudt mig det.“

„Han er styg, din Onkel,“ sagde hun. „Jeg bliver altid bange, naar jeg ser ham. Han gaar ikke med Skjorte som andre Folk.“

„Jo, Onkel har Skjorte,“ svarede jeg lidt indigneret, „men du kan bare ikke se den.“

„Ja, hvad kan det saa hjælpe,“ svarede hun og lo. „Han ser ud, som om han altid skulde til Begravelse.“

„Ja, men han puttede mig dog i Vandtønden, da jeg var nær ved at brænde,“ sagde jeg undskyl-

dende. „Og saa var han saa god, da jeg var syg; men i Vinduet maa jeg ikke komme.“

Johannas Moder, en høj, rank Dame med blegt Ansigt og nogle mærkelig sjælfulte Øjne, bøjede sig smilende over mig og sagde: „Kommer du fra Skole, Viggo?“

Taarerne trillede ned over mine Kinder ved Mindet om al den Uret og alle de Krænkelser, jeg havde lidt. Hun viskede dem af med sit Lømmetørklæde og sagde blidt: „Stakkels Dreng, du har det vist ensomt. Har du ikke Lyst til engang at komme over og lege med Johanna?“

Jeg saa' paa hende med den mest uforstillede Forbavselse. Tanken var saa ny, saa usædvanlig; den havde enkelte Gange nærmet sig mig i Drømme, i det virkelige Liv havde Gaden altid ligget imellem.

„Du kan jo spørge din Onkel, om du maa komme,“ sagde hun og nikkede mildt til Afsked.

„Vil du have den?“ spurgte Johanna og rakte mig en Honningkage.

Jeg stirrede med Honningkagen i Haanden efter de lysegule Krøller, der forsvandt i Hørkræmmerens Port, og efter de brune Øjne, der endnu fra Trappen sendte mig et lysende Blik. I det samme følte jeg en puffe mig i Siden, den freguede Fyr snappede Honningkagen ud af Haanden paa mig og raabte med et onskabsfuldt Grin: „Æ du, Porcelænsbjalt! Hende med Krøllerne, er det din Kæreste?“

Der gød sig i dette Øjeblik en sviende Strøm af Hævtørst gennem mine Aarer og pressede sig imod mit Hjerte, saa at jeg fik en Følelse af, at det skulde springe. Mine Hænder knyttede sig krampagtig, mine Muskler spændte sig som Staal, og som en ung Tiger, der første Gang føler, at den har Kløer og Tænder, styrtede jeg ind paa min Modstander. Han tabte Model ved dette uventede An-